

hvordan vi end betragte disse Forhold, synes jeg, at vi kunne være enige om, at Straffe, der ere fordømte i den almindelige Bevidsthed, maa fremfor Alt affattes, og at Straffe, der udsætte Vedkommendes Helbred for øieblikkelig Fare, ikke bør bruges. Jeg skal saaledes for mit Vedkommende yde den høitærede Minister min Anerkjendelse for dette Lovforslag og for den Dygtighed, hvormed han søger at fremme det, og hvad enten Lovforslaget nu bliver ophøiet til Lov eller ei, skal og vil den høitærede Minister blive mindet i Eftertiden for den Dygtighed, hvormed han har søgt at fremme denne Sag.

Carstensen: Da jeg igaar begjærede Ordet, var det nærmest for at besvare de Udtalelser, der vare fremkomne fra den høitærede Minister i Anledning af mit Foredrag. Der er imidlertid faldet enkelte Ytringer baade under Mødet igaar og i Dag, som jeg først ganske kort vil buele ved. Det ærede første Medlem for 9de Kreds (N. Rasmussen) fremkom med den største Hensynsfuldhed — det indrømmer jeg — med Udtalelser, hvoraf dog Kjernen var den, at de Militære staa som Repræsentanter for Styrkeden, for en Styrkeden, som ikke længere er tidsvarende. Det er ganske sikkert, at, naar de Militære fastholde, at de maa have enkelte intensive Straffe, kan det jo let faae det Udseende, at de holde paa Haardhedssystemet; men ret beset tror jeg dog, de ere lige saa humane, lige saa moderate i Styrkedenes Forstand som nogen Anden. Forskjellen mellem de Militære og dem, der stille mildere Fordringer, er efter min Anskuelse kun den, at de Militære have et eiendommeligt Blit paa Sagen, som ikke Enhver, der ikke kender de militære Forhold, kan tilegne sig. Hvad skal nemlig Bestræbelserne gaa ud paa i den militære Stand? Uden Lov paa at gjøre Livet under det tvungne Forhold, som Militærtjenesten medfører, det være sig i Land eller ombord, saa taaleligt som muligt. Jo heldigere Forholdene ere, jo fredeligere de Undergivne leve indbyrdes og med de Overordnede, desto lettere komme de over Tjenestebyrden; jo mere derimod Straf afløser Straf, jo mere hele Tjenesten er en Række Smaa-Traktaserier, smaa Afstrafninger og Lignende, des mere byrdefuldt og pinligt bliver Livet i den militære Stand. Naar altsaa de Militære gennem en fortere eller længere Erfaring ere komne til den Overbevisning, at man kun ved enkelte intensive Straffe kan staa Fred og Ro, saa er det naturligt, at de ønske intensive Straffe, og det er dernæst ogsaa naturligt, at man har Ret til at sige, at de ikke gjøre det, fordi de ere brutale eller haarde, men kun fordi de have en Humanitetsanskuelse, som gaa i en anden Retning, men som vistnok er fuldt saa berettiget som deres, der ville — som det hedder — have Tidens Mand ind i de militære Forhold. Det er ganske sikkert,

at Tidens Mand ikke holdes ude nogetsteds, den vil og maa trænge ind i de militære Forhold som i alle andre, saa længe man ikke er i, — hvad man i Militærstanden kalder — Tjenesten, men i selve Tjenesten kan den ikke trænge ind. Det ligger i selve Sagens Natur, og vil den det, fører det, hvad man har set f. Ex. i Amerika, til, at den bliver studt ud igjen med Revolvere. Det er netop sige ekstraordinære Forholdsregler: Sabelhug, Knivstik og Revolverhug, som de Militære frygte, og derfor holde de strengt paa intensive Straffe til at holde de Ubændige i Løkke, for derigennem at faae Fred og Bælvære, og deri ligger det Væsentlige, deri ligger Humaniteten. Derfor paastaar jeg lige over for det ærede Medlem her bagved (N. Rasmussen), at de Militære ere i Sandhed lige saa humane som dem, der ville sløise al Styrkeden. Naar man f. Ex. undersøger et dansk Mandskab tilspis — Hærens Forhold kender jeg ikke saa nøie — ville de fleste være enige med mig i, at hvist 5 pCt. af Folkene under de nuværende Forhold ere, hvad man kalder daarlige Knegte, og at en 4 til 5 pCt. ere leifindige. Ved overvættens milde, gennemgaaende bløde Straffebestemmelser giver man disse 4—5 pCt. daarlige Knegte Privilegium paa at slaa sig løs, de leifindige Privilegium paa at efterligne dem, og de samlede 8—10 pCt. Privilegium paa at forstyrre det gode Forhold i Skibet. Den strenge Straf derimod er kun beregnet paa dem, der gjør sig værdige til Tugt, og de, der gjør sig værdige dertil, skulle have Tugt efter de Militæres Opsatelse. — Dette var den ene Betragtning, jeg vilde fremkomme med. Den anden er fremtaltd ved, at det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Broch) i sit Foredrag igaar gjorde opmærksom paa, at jeg ikke havde berørt et enkelt Punkt, som han fremdrog. Jeg er det ærede Medlem særdeles taknemlig, fordi han henledede min Opmærksomhed paa denne Lafune i mit Foredrag. Saaledes som nu Straffeloven foreslaas affattet, er det Hele, som paavist, bygget paa en Række Fængsels- og Arreststraffe i stigende Skala. Disse Straffe ere jo i en vis Forstand bløde, og for at høde paa denne Blødhed har man valgt den Vej, at give den disciplinære Myndighed meget frie Hænder. Det er ganske sikkert, at man derved kommer ud over mange Bøveligheder, men det maa ikke glemmes, at, idet man lader de disciplinære Straffe og de Straffe, der idømmes ved Krigsret, smelte over i hinanden, har man bortskaaet det Grændsefjæl, der før fandtes mellem arbitrære Straffe og Straffe, der idømmes ved Krigsret. Saaledes som Forholdene i en Mennefskealder have udviklet sig siden vi fik Disciplinærreglementerne og have benyttet dem i Forbindelse med Krigsartiklerne, er det faktiske Forhold det, at der i Marinen bliver straffet meget mildt og forholdsvis meget sjældent, og det ligger hovedsagelig i, at man som oftere